

Капризниятъ Моти

Въ Индия живѣше единъ плантаторъ, който сѣеше кафеини плантации. Веднажъ му потребва да разчисти парче земя, обрасло съ гора. Изсѣкоха дърветата, но оставаха коренитѣ, които здраво се държаха за земята. Какао да се прави? Плантаторътъ, като помисли малко, повика при себе си нѣколко слона, само този могъщъ представителъ на животинското царство бѣше въ състояние безъ голѣмъ трудъ да извърши подобенъ подвигъ. Той може да изскубва корени съ бивнитъ си, ако му бѣха запазени, ако ли пъкъ не, — то съ помощта на въжета, привързани за здравитѣ му рамене той измѣкваше тѣзи корени, малко като дръпнѣше.

И този плантаторъ нае за работа нѣколко слона; той ги наемаше по два и по три, въ зависимостъ отъ нуждата. Работата закипѣ.

Най-добриятъ слонъ принадлежеше на най-лошия корнакъ. (Тѣзи слонъи се наричаха още магу). Този чуденъ слонъ се казваше Моти-Гюй. Той съставляваше пълна и неотнимаема собственостъ на своя водачъ, което се срѣща доста рѣдко, като се взематъ предвидъ оригиналнитѣ закони и обичаи на страната; този слонъ бѣше забележителенъ по красота и сила, и мнозина индийски царе биха позавидѣли на господаря му. Името му Моти-Гюй съответствуваше на достойнствата му; то значеше: бисеръ въ слоновото царство.

Когато английското правителство взе страната, Диза (стопанинътъ на Моти) имаше пълни права на собственикъ. Като спечелѣше повечко пари съ помощта на своя Моти. Диза се предаваше на гуляи и пиянство и въ пияно състояние не веднажъ е билъ своя хранителъ, като му нанасяше удари по прѣститѣ на преднитѣ крака, — тамъ е най-чувствителното мѣсто у всѣки слонъ. Моти, разбира се, можеше да си отмѣсти за това и да го смачка съ крака въ една минута, но той не правѣше това, търпеливо понасяйки ударитѣ. Той знаеше, че следъ като се свърши наказанието, студанинътъ му ще го прегръща, гали, ще го нарича съ най-нѣжни имена, ще го нахрани и напои съ ракия! Моти много обичаше силнитѣ напитки особено аракъ, макаръ че когато нѣмаше аракъ, не се отказваше и отъ палмова ракия, така нареченото иоди.

Следъ това Диза лѣгаше спокойно да спи между преднитѣ крака на своя хранителъ. Той можеше да бжде увѣренъ, че Моти нѣма да допусне нито пропусне нѣкого, пазейки съня му. Понѣкога той се разполагаше тъкмо посрѣдъ пѣтя. Слонътъ, стоейки надъ него пазѣше сънятъ му, следствие което всѣко движение и пеша и на коня, се прекъсваше докато Диза не се наспѣше както трѣбваше.

Презъ деня обикновено водачитѣ не лѣгаха да спятъ тъй като плантаторътъ плащаше добро възнаграждение и затова бѣше неизгодно да се губи надницата. Диза, седѣйки на врата на слона, му даваше заповѣди а слонътъ измѣкваше коренитѣ и стѣблата съ могъщитѣ си, разкошни бивни. Понѣкога пъкъ Моти действуваше съ плещи, за които бѣше завързано въже, а Диза, седейки на него, го караше напредъ, леко удряйки го съ длани по могъщата шия. Вечеръ Моти акуратно поглѣдваше триста фунта прѣсна трева, изпивайки съ нея четвъртъ аракъ. Диза, като се навечеря и пийне сжщо, лѣгаше между краката на гиганта и започваше да пѣе, и той пѣеше докато станѣше време за сънъ.

Веднажъ въ седмицата Диза водѣше слона на рѣката и Моти съ най-голѣма наслада се по-тапѣше въ вълнитѣ и лежеше на една страна на крайбрѣжния пѣськъ, докато господарятъ му се суетѣше около него съ четка въ ржце. По знакъ даденъ отъ господаря, могъщия слонъ се повдигаше и обръщаше на другата страна. Диза внимателно оглеждаше краката и очитѣ му, а сжщо и обратната страна на грамаднитѣ му уши, за да зебележи на време нѣкаква незначителна дракотина на кожата и да предотврати възпалението. Следъ тази баня тѣ се връщаха обратно при което Диза стоеше възседналъ гиганта си и пѣеше пѣсни, а Моти, черъ както всѣкога, блестяше на слънцето, като че бѣше намазанъ съ лакъ. Като откъсна по пѣтя си съ хобота клонче дълго единъ метъръ, той помахваше съ него; Диза въ това време изсушаваше и изстискваше дългитѣ си коси, туряйки вредъ прическата си.

Тѣй мирно и тихо течеше трудовиятъ имъ животъ и трудътъ имъ добре се възнаграждаваше. Но настѣпи день, когато господаря го налегна жажда: Диза искаше на всѣка цена да пие до насита, да погуляе както трѣбваше. Отдавна вече му се искаше да пие до насита, но до сега се бѣше сдържалъ. Ежедневната порция ракия него удовлетворяваше.

Диза отиде при плантатора и съ сълзи на очи заяви:

— Майка ми се помина днесъ!

— Какъ? — забеляза плантаторътъ — та тя нали умрѣ преди два месеца? А за пръвъ пѣтъ тя умрѣ миналата година, когато ти работѣше при мене.

Плантаторътъ отлично знаеше какво значеше „майка ми се помина“.

— Е, не майка ми, а леля ми! — се поправи Диза — но, все едно, тя ме обичаше като родна майка. — при тѣзи думи той още по силно зариде. — Следъ нея останаха осамнадесетъ деца, едно отъ друго по-малки и сега тѣ нѣма какво да ядатъ. Останаха безъ кжсче хлѣбъ и азъ трѣбва да се грижа за тѣхъ.

И той се хвърли на земята и започна да удря челото си въ пѣска.

— Откъде узна за смъртта на леля си? — попита плантаторътъ.

— По пощата! известиха ми съ писмо.

— Но поща не е идвала вече цѣла седмица! Я по-добре върви на работа:

— Въ нашето село се е явила нѣкаква епидемия и всичкитѣ ми жени лежатъ болни, на смъртъ! — Завъздиша пакъ Диза. На очитѣ му имаше действително сълзи.

— Извикайте тукъ Чичунъ: той е отъ сжщото село, отъ което е и Диза.

— Кажу Чичунъ, Диза има ли жена?

— Диза? Той нѣма никаква жена, пъкъ нито една жена не би се омъжила за него. По-скоро всѣка би се съгласила да се ожени за слона!

И Чичунъ презрително свирна.

Диза продължаваше да пролива сълзи, започна жално да стене.

— Не Диза, — реши плантаторътъ, — по-добре иди на работа. Виждамъ ти все лъжешъ!

— Е, добре! — извика Диза — щомъ е така ще ви кажа цѣлата истина. Него като че го бѣше осенило вдъхновение и той продължи:

— Става вече два месеца откакъ нищо не съмъ пилъ. Искамъ да си отида у насъ и да се напия, затова трѣбва да напусна тази благословина отъ Бога плантация, за да не я осквернявамъ съ присѣствието си.

Плантаторътъ се усмихна и отговори:

— Дали е потъналъ? попита Кармо, който мислѣше за приятеля си Ванъ Щилеръ.

— Ако е претърпѣлъ корабкрушение, шѣхъ ме да видимъ остатѣци отъ него, отговори пиратътъ, който наблюдаваше внимателно вълнитѣ на брѣга. Виждашъ ли сандѣци, бурета, или пъкъ части отъ самия корабъ?

— Не, капитане.

— И азъ не виждамъ, потвърди Иоланда която бѣше дошла при тѣхъ.

— Ще съжалявамъ, ако приятелътъ ми Ванъ Щилеръ се е удавилъ безъ мене.

— Капитане, попита младото момиче, знаете ли кжде сме?

— На Венецуелското крайбрѣжие, госпожице, но кжде точно, не мога да кажа.

— Иматъ ли испанцитѣ градове тукъ?

— Да, нѣколко града, при все че доста отдалечени единъ отъ другъ. Азъ предпочитамъ да ги избѣгна.

— Какво ще направимъ, за да се върнемъ при Костенурката?

— Не зная. За сега да не мислимъ за това. Какъ да е, ще успѣемъ, нали Кармо?

— Единъ пиратъ винаги намира начинъ да се върне у дома.

— Можешъ ли да ни намѣришъ нѣщо за ядене, другарю? Въ тукашнитѣ гори все ще има нѣщо.

— Азъ имамъ само ножъ, капитане.

— А пъкъ азъ само мечъ и пистолетъ, който сигурно нѣма да хване. Слабо въоръжение, ако срещнемъ индийци.

— Има ли индийци тукъ? попита Иоланда.

— По това крайбрѣжие има много караиби, а има и племена, които още изяждатъ военнитѣ пленници. Ще трѣбва да ги избѣгваме.

Убедени, че не ще могатъ скоро да намѣ-

— Виждамъ Диза, че сега не и злѣга. Ще те освободя дори ей сега, ако ни научишъ, какъ да се отнасяме съ Моти, за да работи той въ твоето отсъствие. Та той не слуша никого освенъ тебе.

— Да прати Богъ щастие на господаря ми! Да проживѣе четиредесетъ години небесна свѣтлина! Азъ ще отсъствувамъ всичко на всичко десетъ дни, а сетне веднага ще се върна. — Кълна се въ живота си, въ честта и върата си! Колкото се отнася до Моти, то нека ми разреши синътъ на небето да го извика тука и азъ ще му дамъ съответни нареждания.

Разрешението бѣше дадено. Диза извика нѣщо на своя езикъ и въ отговоръ на този викъ се чу ревъ и величественитѣ слонъ клатушкайки се отъ една страна на друга, излѣзе иззадъ гжститѣ дървета, дето почиваше очаквайки господаря си.

— О, свѣтлина на душата ми, покровителю на пияницитѣ, непрестѣпна скала на сила и мощъ! Слушай внимателно какво ще ти кажа! — се обърна къмъ него Диза.

Моти се поклони и започна внимателно да слуша.

— Заминавамъ отъ тука, — започна Диза... Моти мигна. Той сжщо обичаше далечни разходки, подобно господаря си, презъ време на пѣтуване по пѣтя се срѣщатъ много вкусни работи, които могатъ да се хапнатъ.

— Но ти, величествени ми приятелю, трѣбва да останешъ и да работишъ, — продължи Диза.

Моти пакъ замига, давайки видъ, че е много доволенъ отъ такова решение. Въ сжщностъ той бѣше съвсемъ недоволенъ, работата на плантация-

!) Небесна свѣтлина, синъ на небето, свѣтлина на душата ми, благодатъ на нещастнитѣ — това сж все епитети, съ които награждаватъ събеседника си жителитѣ на изтока, тѣ сж любители на красивитѣ фрази, (Следва)

Бимбаши Джойсъ

(Продължение отъ бр. 23 и край)

— Капитанъ Джойсъ, — каза генералътъ съ строгия си, непреклоненъ гласъ, — не мога да ви поздравя съ първия ви подвигъ въ египетската армия. Не се съмнявамъ, че командирътъ на Кралския Малоуски полкъ ще се зарадва като се върнете на полковата си длъжностъ.

На Хилати Джойсъ му бѣше твърде тежко. Той мълчеше. Генералътъ стоеше, изправилъ се въ цѣлия си ръстъ. Той и началникъ щаба се смѣха. Джойсъ съ очудване гледаше високата фигура на генерала и сивитѣ му въпросителни очи.

— Господи! — прошепна той.

— Прекрасно, прскрасно, капитанъ Джойсъ. Ние се разплатихме съ васъ. Вие ми доставихте десетъ най-неприятни минути съ вашата червена подкова. Сега можете да не бързате съ връщането си въ Малоуския полкъ.

— Но, съръ...

— Азъ не можехъ да говоря предъ чернитѣ ви войници, иначе въ бждеше трѣбваше да престана да се ползувамъ отъ фалшивата си брада и арабската дреха. Но, най-после, успѣхъ да се разбера съ египетския ви колега, който ми устрои бѣгството.

— Тѣй? Мохамедъ Али?

— Заповѣдаха му да не ви казва нищо. Искана да се разплатя съ васъ. Ние обѣдваме въ осемъ часа, капитанъ Джойсъ. Живѣемъ тукъ просто но се надѣвамъ, че ще съмъ въ състояние да ви гостя по-добре, отколкото вие мене въ Куркуръ-

ратъ другаритѣ си, тѣ напуснаха брѣга и се опѣтиха къмъ крайиницата на гората, която образуваха нѣщо като безкрайна стена отъ зеленина и на пръвъ погледъ изглеждаше като непроходима. Гората, която покриваше цѣлия брѣгъ и въроятнo се простираше надалечъ, изглеждаше, че се състои, поне по края, само отъ два вида дървета: палми и памучно дърво. Подъ свода отъ зеленина се виждаха, извити като змии, или влачеши се по земята, купища паразитни растения.

Между клонитѣ крещѣха „макаки“ — грабливи и лакоми маймуни и подхвъркваха кълвачи съ огромни човки.

Въ далечината, нѣкой „онорато“ облеганъ на върха на нѣкоя висока палма, пѣеше съ досадно еднообразие следнитѣ ноти:

— До... ми... соль... до...

— Ще има какво да ядемъ, каза Кармо, следъ като хвърли погледъ по дърветата.

— Хубави ли сж тия бодливи плодове? попита Иоланда.

— Добри сж за маймунитѣ, госпожице. За насъ има нѣщо похубаво.

Въ това време наблизе се чу нѣкакъвъ особень викъ, който напомняше звукъ на трѣба.

— Какво е това? извика Иоланда.

— „Печеното“ се обажда, каза Кармо съ смѣхъ. Птицата агами е добра за ядене.

Една хубава птица, голѣма колкото пѣтелъ, изкочи отъ единъ храстъ и поздрави пѣтницитѣ съ радостенъ викъ.

Кармо и хвърли нѣколко зрѣнца — семена отъ нѣкакво дърво и тя спокойно почна да ги кълве.

Тогава Кармо взе меча на Морганъ и бавно се приближи до птицата. Изведнѣжъ острието блѣсна въ въздуха и птицата, обезглавена, се струполи всрѣдъ сухитѣ листа.

ЕМИЛИО САЛГАРИ

Дъщерята на черния пиратъ

— Вие ли сте? ... пошепна тя Вълнитѣ... помня... Какъ съмъ останала жива?

— Ранена ли сте госпожице?

— Азъ... азъ се блъснахъ... когато вълнитѣ ме повлѣкоха... Ами кораба?... Ами другитѣ?...

— Не мислете за кораба. Предполагамъ, че е хвърлил нѣкжде котва.

— Ахъ! извика младото момиче, вие ли сте Кармо?

— Кждето е дъщерята на моя капитанъ и азъ съмъ тамъ, отговори морякътъ усмихнатъ.

— Не те ли повлѣкоха вълнитѣ? попита Морганъ.

— Когато видѣхъ, че тѣ повлѣкоха васъ и госпожицата, спуснахъ се самъ въ морето, като мислѣхъ, че може би, ще бжда полезенъ, още повече, че откачихъ единъ спасителенъ поясъ.

— Благодаря, стари другарю, каза адмиралътъ развѣднуванъ. Нѣма много моряци като тебел!

— Азъ съмъ морякъ на Черния Пиратъ, отговори скромно Кармо.

Останалата частъ отъ нощта двамата пирати и госпожица дѣо Вентимилъ, която се бѣше напълно съвзела, прекараха около огъня. Тѣ не смѣха да се отдалечатъ отъ брѣга.

Морганъ и Кармо имаха горѣщо желание да узнаятъ нѣщо за нещастния корабъ и щомъ почна да се сѣмва, побързаха да отидатъ при тропическитѣ дървета, съ надежда да го откриятъ.

Но тѣ жестоко се разочароваха: кораба бѣше изчезналъ...